

Sem devetletna deklica iz okolice Prekmurja. Moja družina se preživlja s kmetijstvom. Toča nam je uničila skoraj ves pridelek.

Le kako bomo živeli?

Nam bo kdo pomagal?

Kaj, če bomo lačni?

Le jokamo lahko.

sedmošolka Tamara

Sem dvanajstletna deklica Iz Kenije. Moja družina se preživlja z gojenjem koz. Moja naloga je, da skrbim zanje, da imajo dovolj hrane.

Ko sem nekega dne spet prišla h kozam, sem presenečeno obstala. Le zakaj še spijo? Vsako jutro so komaj čakale, da jih spustim iz ograde. Zaklicali sem jim, naj vstanejo, pa se niso premaknile. Približala sem se prvi in z grozo ugotovila, da je trda. Stopila sem k drugi. Zajela me je panika. Kaj naj storim? Začela sem kričati. Prihitela je vsa družin: oče, mati, babica, bratje ... Toda pomagati jim nismo mogli. Dehidrirale so. Vode! Kje naj dobimo vode?

sedmošolka Katarina

Sem osemletni deček iz Madagaskarja. Naša družina se preživlja s kmetijstvom. Moja vas je zaradi močnega deževja pod vodo. Za več tednov smo morali zapustiti domove. Voda nam je odnesla hišo, rodovitno prst in pridelke. Spimo na tleh, lačni smo, saj le enkrat na dan dobimo košček suhega sadja in majhno konzervo – darilo Karitas. Če bi imeli vsaj vodo! Kakšna ironija! Naša hiša plava v vodi, mi pa smo žejni. Pitne vode ni!

sedmošolec Leon

Sem trinajstletna deklica, edinka, hči premožnih staršev iz okolice Ljubljane. V septembrskih poplavah je bila naša hiša do prvega nadstropja, kjer je tudi moja soba, več dni zalita z vodo.

Zdaj je od tega minilo že eno leto. Medtem smo si z denarjem, ki smo ga, hvala Bogu, imeli, kupili stanovanje v bloku. V dneh, ko nismo imeli več hiše, sem veliko jokala. Vse lepe stvari, ki sem jih imela, so ostale pod vodo. Tudi mama in oče sta bila potrta. Nekaj dni si slišal le tišino. Zapustili smo svoj rojstni kraj. Tu nisem imela prijateljev, nisem vedela, če naj sem jezna ali žalostna. Mami sem težila, da imam premalo novih oblek, čevljev ...

Le objela me je in molčala. Oče pa je rekel: »A zdaj razumeš, zakaj so bili tvoji bivši sošolci, ki ste jih izključevali, žalostni?«

sedmošolki Petra in Mojca

Sem enoletni dehidriran in podhranjen deček iz Ruande, kjer je letošnja suša uničila ves pridelek. Na srečo še imam starše, čeprav mi ne morejo kupiti niti hrane niti pijače.

Sonce mi je izsušilo kožo, vsa opečena in zgubana je. Ves čas strmim v strop. Če se skušam obrniti, me tiščijo kosti. Ves čas me praska v grlu, sili me h kašlju, ... Žejen sem!

Moje ustnice so tako razpokane, da še poljuba ne bi mogle sprejeti. Pa saj je vseeno, časa za nežnosti in pestovanje tako ali tako ni.

Sedmošolec Tadej

Sem triletna deklica iz Zimbabveja. Imam najhujšo obliko malarije. Živim z mamo, ki ves čas joka. Nima dovolj hrane, da bi mi vsaj tako olajšala gorje. Poleg tega sem cele dneve sama, saj se mama že navsezgodaj odpravi po vodo. Pet ur, da pride do izvira! Sama pa ne morem nič, tudi noge me več ne držijo. Strah me je. Bom umrla? Muči pa me še nekaj: Le kako je, če

si mrtev? Se bom po smrti bolje počutila? Me bo še bolelo? Le kdo me bo tolažil, če bom sama in bo tema?

sedmošolka Andreja

Sem petletna deklica iz Nigerije. Imam hudo obliko diareje, do konca sem izčrpana, čisto dehidrirana. Potim se, umazanija in prah se mi lepita na kožo, a kaj, ko vode nimamo niti za pitje, kaj šele za umivanje.

Starši me imajo zelo radi, hudo jim je, da mi ne morejo pomagati. Oče je od jutra do večera zdoma. Išče vodo. A zaman! Mama je zaradi prejkanih noči vsa zabuhla. Kako je to krivično. Slišala se, da se ponekod po svetu otroci polivajo z vodo in čofotajo po njej, Jaz pa bi bila zadovoljna že s kapljico ... Pa je ni!

sedmošolka Sanela

Sem bogat sin veleposestnika. Ukvarjam se s pridelavo koruze., ki nam prinaša precejšen dobiček. Vsega imam dovolj. Zame skrbijo služabniki, a so včasih tako pusti. Pogosto se dolgočasim. Zadnje čase razmišljam le še o zabavi. Kaj, če bi kakšen evro poklonil lačnim. Mogoče bi me njihova pasja ponižnost razvedrila? Pa nikar ne mislite, da se mi smilijo. Sami so krivi, zakaj se pa ne znajdejo. Če drugega ne, bi se lahko ukvarjali vsaj s prekupčevanjem. Mogoče bi človek potem lažje prišel do drog. Zdaj pa moram v mesto ponje. Prav nadležno!

sedmošolec Vili

Sem 20-letni mladenič, sin plantažnika. Pri osemnajstih sem se začel zavedati, koliko revnih ljudi je na svetu. Očeta že dve leti prepričujem, naj nekaj denarja pokloni Karitasu. Brez uspeha!

Mati naju je že pred leti zapustila. Zdaj vem, oče je kriv. Tako trdosrčen je! Sanjam, da se bom nekoč odselil, dobil dobro službi in ... pomagal ljudem.

sedmošolec Mario

MISELNO POTOVANJE

8. a razred

Afriški otroci ne hodijo redno v šolo. Trdo morajo delati, a kljub temu nimajo dovolj hrane in pijače.

Mi imamo vse, pa tega ne spoštujemo. Vedno želimo še več. Ne zavedamo se, da številni otroci trpijo. Veselijo se že malenkostim, mi pa zahtevamo vedno več.

Potrudimo se in naredimo kaj dobrega za te otroke.

Ubogi Afričani! Kaj lahko naredim, da jim izboljšam življenje? Nimajo oblačil, mi pa izbiramo med barvami majic in nosimo modne dodatke. Kako hud!. Mi pijemo sokove, oni niti vode nimajo dovolj. Mi pridobivamo različna znanja, nergamo nad šolo, afriški otroci morajo delati in le redko vidijo šolo.

NE VEMO, KAKO POMAGATI, AMPAK TRUDILI SE BOMO, Z VSEMI MOČMI!

Učenci 9. a smo si pri razredni uri ogledali kratek film z naslovom **PRIHODNOST JE V NAŠIH ROKAH**. V filmu smo izvedeli, da si ljudje v revnejših državah ne morejo privoščiti hrane, pitne vode, šolanja ... Mi pa z izpušnimi plini onesnažujemo Zemljo, da bo v prihodnosti še več suš, poplav, ...

V Afriki vlada lakota, v eni minuti umre za 6 razredov otrok.

Res bi lahko hodili peš, ugašali luči, posadili kakšno drevo, ločevali odpadke, prihranili del žepnine in jo podarili vrstnikom, ki ta denar nujno potrebujejo

Po tem razgovoru nam je učiteljica na stene in tablo nalepila listke z različnimi izjavami. Prebrali smo nekaj trditev. Vsak učenec se je postavil k eni od petih izjav in povedal, zakaj jo je izbral. Učenci smo svoje izbire utemeljevali, nobena ni bila nepravilna. Ugotovili smo, da se naši pogledi na svet močno razlikujejo, problematiko podnebnih sprememb in lakote zaznavamo in čutimo vsak po svoje. Povedali smo še, kaj mislimo o dejanjih ljudi v razvoju ter zakaj oziroma po čem izbiramo najboljšega pevca/pevko.

Misli smo sklenili z mnenjem, da bi morali o podnebnih spremembah v Afriki pogosteje razmišljati, saj nikoli ne vemo, kaj nas lahko doleti v prihodnosti.

Odločili smo se, da bomo odslej dosledno ločevali odpadke, da se bomo pogosteje udeleževali očiščevalnih akcij, katerih bi, mimogrede, lahko bilo več. Odpadkov ne bomo metali v naravo, zavedali se bomo, da moramo sami poskrbeti za svojo prihodnost. Namesto novih računalniških igrice in sladkarij bomo denar metali v škatlco Karitas, za otroke, ki ga nujno potrebujejo. O tem, koliko denarja smo prispevali, bomo mesečno poročali pri razrednih urah, ob koncu leta pa bomo najdobrotniku podelili priznanje.

VERJAMEMO, DA DOBROTA LAHKO PREMAGA ZLO, ZATO UPAMO, DA BOMO Z ZDRUŽENIMI MOČMI VSAJ ENEMU OTROKU RAZSVETLILI TEMO.

ČE BI IMELA ČAROBNO PALICO

Otroci bi si s čarobno palico pričarali igrače. Fantje žoge, računalnike, računalniške igrice, drese svojih najljubših igralcev ..., dekleta bi si želela novih oblek, nove sobe, plišastih igračk in barbik. Mladina bi si želela novih telefonov, oblek, knjig. Odrasli pa ... Pričarali bi si nove avtomobile, boljše službe, višje plače in hišo svojih sanj. Le kanček pa je takih, ki bi s čarobno palico pomagali drugim.

Nekateri imamo neverjetno srečo. Živimo v okolju, kjer nam ne manjka nič, čeprav se tudi med nami najdejo osebe, ki potrebujejo pomoč in so nesrečne. Vsega imamo, a hočemo še več. Drugi nimajo niti osnovnih dobrin. Za preživetje!

Imam prijateljico Leno, ki rada potuje. Je sicer nekoliko starejša a neverjetno prijetna, družabna in razumevajoča oseba. Rada pomaga in med ljudmi ne dela razlik. V življenju ima natančno začrtane cilje. Prvi in najpomembnejši je pomoč sočloveku! Zato je šla v svet. Pomagat manj srečnim. Ko se je vrnila, mi je zaupala svojo zgodbo. Pa prisluhnite njeni pripovedi:

“Moja največja želja je bila in bo potovanje. Potovanje po svetu. Zanimajo me manj znani kraji, kraji, katerim turizem še ni vzel duše.

Moj prvi cilj je bila Afrika. Po televiziji nam kažejo kraje, ki so revni in ljudi, ki komaj živijo. Oh, če bi imela ...

Sem že na letalu. Letališče, na katerem smo pristali, se močno razlikuje od tistega, kjer sem vstopila. Je manjše, manj urejeno, v slabem stanju. Ljudje pa so ...

Sprejeli so me, kot če bi bila najpomembnejša oseba na svetu. Kazali so mi pot, nosili prtljago, pomagali pri iskanju sobe. Toda ti ljudje vedo, da je vredno živeti. Za druge!

Kmalu sem našla sobo. Bila je sicer majhna in skromno opremljena, a je bilo vanjo vložena veliko truda. Na vsakem koraku, iz vsakega kotička, je vame zrlo življenje! Uživala sem. Nato so mi dali hrano. Pripravljeno po njihovem okusu. Drugačno od naše. Jedla sem riž in zelenjavo ter sadje.

Ko sem razpakirala, sem šla iskat skrite, majhne kraje. Hodila sem seveda peš. Avtomobila ne poznajo. Hodila sem po zapuščenih stezicah. Še makedama ne bilo. Po nekajurni hoji sem prišla so majhne vasice. Ljudje so me prvič videli, a so me sprejeli kot svojega najboljšega prijatelja. Toda njihovo življenje! Brez vode, brez elektrike, brez hiš! Živijo v utah? V središču vasice je bilo veliko otrok, samih, brez staršev, pazijo drug na drugega. Polni so ljubezni in prijateljstva. Med sabo si pomagajo in se spoštujejo. Vedo, da je njihovo življenje boj. Z nikomer se nisem mogla pogovoriti, saj nisem poznala njihovega jezika. Nekaj dni sem jih le opazovala, jim dajala priboljške in se z njimi igrala. Čez en teden pa ...

Srečala sem fanta svojih let. Erica. Bil je razgledan, znal je angleško. Hodil je v šolo, ki je bila v manjšem mestu, daleč od vasice. Vsak dan tja in nazaj. Začela sva se družiti. Hodila sva od kolibe do kolibe ... A kamorkoli sva prišla, povsod je v naju zrla le revščina. Nekega jutra sem ga vsa nestrpna čakala na mestu, kjer sva se vedno dobila. Mislila sem, da je v šoli in pomaga otrokom pri učenju. To se je dogajalo nekaj zadnjih dni. Nisem mogla več, šla sem ga iskat. Od hiške do hiške, tja in nazaj. Tako dolgo, da sem zašla. Nikogar nisem mogla poklicati. Nikjer nobenega življenja več. Hodila sem in hodila. Kmalu se je zmračilo. Bila sem že čisto obupana, ko sem končno prišla do neke vasice. Malo večje od prejšnje. Zelo, zelo oddaljene od najbližnjega mesta. Ljudje so bili popolnoma shirani. Brez hrane in pijače. Drug ob drugem so ležali na tleh in se borili. Za življenje! Sredi vasice je bila le ena hiška, v zelo slabem stanju. Vstopila sam. Dva prostora! Eden je bil popolnoma prazen, v drugem pa sem zagledala skupino ljudi. Približala sem se jim. Nato sem ga zagledala. Moj prijatelj! Bil je ves drugačen, žalosten. Ko sem ga poklicala, se je delal, da me ne sliši. Odšel je ven, jaz pa sem stekla za njim. Končno se je ustavil in začela sem spraševati. Bil je redkobeseden, kot še nikoli. A nisem popustila. Želela sem vedeti, kaj je narobe. Obotavljal se je. Končno mi je s

težkim srcem zaupal, da v tej majhni, skromni vasici, živi tudi on. Da nima svoje hiše, da je brez staršev, da je v hiški, kjer sva bila, veliko bolnih ljudi. Umirajo. Kmalu ne bo nikogar več. Ne morejo jim pomagati. Zdravnikov ni, nihče ne ve, kaj jim je. On je edini, ki hodi v šolo in jim skuša pomagati. Toda njihova bolezen ni ozdravljiva. Ve, da tudi sam nima nobenih možnosti. Znanje mu ne bo kaj prida pomagalo, saj za to, da pomaga ljudem, ne bo dobil niti hrane niti vode. V šolo hodi, da vsaj za trenutek uide bedi. To mu veliko pomeni, sicer ne bi mogel živeti.

To me je ganilo. On pa je skomignil z rameni in se začel oddaljevati. Mislil je, da zdaj, ko vem, kdo je, ne bova več prijatelja, da se ga bom sramovala. Ampak ne! Bil mi je všeč. Še nikoli nisem videla fanta, ki bi si tako želel živeti in izboljšati svet. Vedno več sva se družila. Pokazal mi je še nekaj vasic, neverjetno revnih. Ti ljudje nimajo več želje po življenju. Nihče jim ne pomaga, vlada se še zmeni ne zanje.

Toda čas je neusmiljeno tekkel. Ko sem fantu povedala, da bom morala domov, je bil ves potr. Tudi jaz sem bila. Vedel je, da ne bom ostala za zmeraj, da bo slovo prej ali slej prišlo. Bil je zadnji dan pred odhodom. Sprehajala sva se po zapuščeni naravi, med zapuščenimi, majhnimi kolibami. Oba sva bila žalostna. Nisva se hotela ločiti. Postala sva dobra prijatelja. Mogoče sva se zaljubila ... Zvečer sva sedela sredi pustega polja in opazovala zvezde. Po dolgem molku mi je povedal, da je njegova velika želja najti zdravilo, ki bo ozdravilo vse bolezni. Telesa in duha! V trenutku se je znočilo, zato sva se morala vrniti. Na poti v vasico mi je zaupal, da sem mu všeč, zato me noče izgubiti. Če je mogoče, bi šel z mano. Da bi videl moje življenje, da bi bil vsaj nekaj časa srečen. Bila sem v oblakih. Naslednje dni sva urejala papirje.

Ko sem se vrnila, so se mi smejali. Niso ga sprejeli. Črnc? To pa ne! Pobesnena sem. Da mi nihče več ne omeni strpnosti! Ko sem jaz prišla v Afriko, mi nihče ni dal vedeti, da sem drugačna. Bili so me veseli, takoj so me sprejeli. Bila sem žalostna, vsi so me zapustili. On pa se ni dal. Tolažil me je in se dokazoval. Vsem in vsakemu je priskočil na pomoč.

Le čas je bil na najini strani. Počasi so ga sprejeli. Rešila sem vsaj enega človeka. Od tisočih...

Ko sem se vrnila domov, sem razmišljala o Lenini življenjski zgodbi.

Oh, če bi imela čarobno palico! Takoj bi jo uporabila ...

- Prvi udarec: Čudežna tabletki! Daš jo na jezik in ... Živiš! Brez hrane in vode!
- Drugi udarec: Zdravilo, ki premaga vsako bolezen. Zdravilo, ki v delčku sekunde pomori vse viruse in bakterije.
- In ..., zadnji – tretji udarec: Vsak naj ima, kar si želi, vsak naj z drugim srečo deli.

Larisa Čerpnjak, 9. razred OŠ GRAD,